

Kick

Chelsea Cain

Kick

the house of books

Oorspronkelijke titel: *One Kick*

Copyright © 2014 by Verité, Inc.

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form

This edition published by arrangement with the original publisher, Simon & Schuster, Inc., New York

© Vertaling uit het Engels: Erica Feberwee

© Nederlandse uitgave: The House of Books, Amsterdam 2015

Omslagontwerp: Evan Gaffney Design / baqup

© Omslagbeeld: Gallery Stock / Andreas Ackerup / Link Image

Foto auteur: © Laure Domela

Typografie: ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 4807 1

ISBN 978 90 443 4808 8 (e-book)

NUR 305

www.thehouseofbooks.com

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Marc en Eliza Fantastic Mohan, en voor Lucy

Ik ben niet bang voor wie tienduizend kicks één keer heeft geoefend, wel voor wie tienduizend keer heeft geoefend op één kick.

Bruce Lee

Proloog

Ze wist wat ze moest doen, mocht de politie ooit aan de deur komen. Dat hadden ze haar verteld. En ze hadden het geoefend – 's ochtends vroeg, midden in de nacht, tijdens het eten – net zo lang tot ze vanaf elke willekeurige plek in huis binnen een minuut bij het valluik in de kast wist te komen. Ze was snel en lenig, en ze deed haar best. Wanneer haar vader de stopwatch stilzette en haar trots toeknikte, werd ze van geluk helemaal warm vanbinnen.

Hij deed het allemaal voor haar. Ze besepte hoezeer hij leed onder de spanningen. Ze zag de rimpels bij zijn ooghoeken, het grijs in zijn goudblonde haar; boven op zijn hoofd, waar het haar begon te dunnen, was de roze huid van zijn schedel zichtbaar. Hij was sterk. Ze kon erop vertrouwen dat hij haar zou beschermen. Hun boerderij stond erg afgelegen, ver weg van andere huizen en boerderijen. Haar vader zei dat hij een auto al kon horen aankomen zodra deze de grindweg insloeg. Daar had hij haar leren schieten. Op de grindweg. Daar had hij haar geleerd hoe ze haar voeten neer moest zetten om te zorgen dat de .22 steviger in haar hand kwam te liggen. Mocht de politie ooit aan de deur komen als hij niet thuis was, dan moest ze niet aarzelen te schieten op iedereen die probeerde haar bij het valluik vandaan te houden. Ze hadden samen de ronde door het huis gemaakt, waarbij hij haar had laten zien waar alle wapens verborgen waren. Ze had de geheime bergplaatsen hardop moeten benoemen om ze in haar geheugen te prenten. 'Onder de gootsteen.' 'In de

la van het buffet in de eetkamer.’ ‘Achter de boeken in de kast.’ Ze was niet bang. Haar vader was altijd thuis. Als er geschoten moest worden, zou hij dat doen.

De regen sloeg tegen de ramen, maar ze voelde zich veilig, klaar om naar bed te gaan in haar katoenen nachthemd met giraffes, met een quilt om haar schouders. In de kamer rook het naar spaghettisaus met gehaktballetjes uit blik – haar lievelingskostje – en naar het hout dat knetterde in de haard. De eettafel was afgeruimd. Haar moeder was in de keuken bezig. Het scrabblebord was opgezet, haar vader en zij bekeken hun letters. Elke avond na het eten speelden ze een potje; daar leerde ze van, zei haar vader. Ze ging niet naar school, haar ouders gaven haar thuis les. De haard in de woonkamer verspreidde een flakkerende, oranje gloed, maar ze speelden aan de tafel in de eetkamer. Dat was beter voor haar houding, volgens haar vader. Hij pakte een van zijn houten letters en legde hem op het bord. Een c. Door de grijns waarmee hij haar aankeek, wist ze dat hij een mooie vondst had bedacht. De volgende letter die hij neerlegde, was een a. Maar net toen hij zijn derde letter wilde neerleggen, werd er op de voordeur gebonsd. Het geluid galmde door het huis. Ze zag de angst op zijn gezicht, het nerveuze knippen van zijn ogen. Hij liet de letter vallen. Het was een k.

Haar moeder verscheen in de keukendeur met een gele theedoek in haar natte handen. Ineens werd het doodstil, niemand verroerde zich. Net als op het moment vlak voordat er een foto wordt genomen, wanneer iedereen afwacht en probeert niet met zijn ogen te knippen.

‘Ik ben het, Johnson!’ klonk een vertrouwde stem. ‘Ik zit zonder stroom. Door de storm is er een boom omgewaaid. Hij is op de elektriciteitskabel gevallen. Dus we hebben geen

licht en de telefoon doet het ook niet. Kan ik die van jullie gebruiken om de sheriff te bellen?’

Haar ouders keken elkaar gespannen aan, toen legde haar vader zijn gebalde vuisten op de tafel en boog zich eroverheen, zonder te merken dat hij het rekje met zijn letters omgooide waardoor ze op het tafelkleed vielen. Haar moeder had grasklokjes en lupines op het kleed geborduurd. De k van haar vader lag recht voor haar, op een grasklokje. Hij had alleen al een letterwaarde van vijf punten.

‘Ga naar het zijraam, bij de piano.’ Door de ernstige fluisterstem waarmee haar vader het zei, wist ze dat ze geen vragen mocht stellen maar gewoon moest doen wat hij zei. Zijn blik ging naar haar moeder terwijl hij zijn handen door zijn haar haalde – het was fijn en pluizig, heel anders dan haar eigen dikke bos donkere klitten. ‘Vandaar moet je het huis van de Johnsons kunnen zien, aan de voet van de heuvel, aan de overkant van het meer,’ vervolgde hij. ‘Kijk eens of er licht brandt.’

Dit was geen oefening. Ze zag het aan de manier waarop haar ouders elkaar aankeken. Moest ze bang zijn? Ze ging bij zichzelf te rade, op zoek naar tekenen van angst, maar die vond ze niet. Ze had van haar vader geleerd hoe belangrijk het was om altijd goed voorbereid te zijn.

Dus ze schoof kalm haar stoel naar achteren, liet de quilt op de grond glijden en liep op blote voeten naar de woonkamer. Dankzij de haard lichtte er een oranje cirkel op in de duisternis. Ze sloop op haar tenen langs de piano van haar moeder en werkte zich in het hoekje tussen het instrument en de muur. Toen keek ze naar buiten, door de regendruppels op het raam naar de donkere wereld daarachter. Door de kieren sijpelde kou naar binnen. Ze tuurde ingespannen de duisternis in, naar waar de boerderij van Johnson moest

staan. Maar er was niets te zien, geen sprankje licht. Het enige wat ze zag was de zwakke weerspiegeling van haar eigen gezicht in het raam, oplichtend en weer dovend als een bijna uitgebrande sintel. ‘Ik zie niks,’ riep ze over haar schouder naar de eetkamer. ‘Alles is donker.’

Haar moeder noemde haar vader bij zijn naam. Het klonk gejaagd, bijna alsof ze er onmiddellijk spijt van had.

Toen schraapte haar vader zijn keel. ‘Ik kom eraan!’ riep hij naar de deur.

Stoelpoten schraapten over de grond, hij stond op en liep naar de kast in de eetkamer om de Colt uit de la met het mooie bestek te halen. Hij stopte het pistool op zijn rug, uit het zicht, achter de broekband van de Wranglers die haar moeder bij Walmart had gekocht.

Haar moeder trok zich weer terug in de keuken.

Het was koud bij het raam. De regen roffelde op het glas als trommelende vingers. Er werd nog altijd op de voordeur gebonsd. Ze besefte ineens dat ze iets in haar hand hield, een dun blokje hout van een paar centimeter in het vierkant. Het was de k, zag ze tot haar schrik. Ze kon zich niet herinneren dat ze hem had gepakt. Haar vader raapte de quilt van de vloer, kwam naar haar toe en legde de deken om haar schouders. Beschaamd sloot ze haar vuist, bang dat hij in haar teleurgesteld zou zijn omdat ze zijn letter had gestolen.

Hij keek haar recht aan en bracht zijn gezicht zo dicht voor het hare dat ze de spaghettisaus met gehaktballetjes in zijn adem kon ruiken. ‘Blijf hier staan,’ fluisterde hij schor.

In het donker zag ze de weerkaatsing van het vuur in zijn ogen. Ze omklemde het lettertje nog krampachtiger zodat de hoeken in het vlees van haar hand drongen.

Terwijl haar vader door de woonkamer naar de deur liep, zag ze hoe hij vluchtig zijn hand op het pistool legde, als

om zich ervan te vergewissen dat het er nog was. Hij had de mocassins met kraaltjes aan die hij had gekocht tijdens hun zomer in Oklahoma. Ze waren gemaakt door de Comanche. De zolen waren van zacht leer en maakten geen enkel geluid.

Haar vader keek niet achterom, maar liet de deur naar de hal op een kier staan. Ze hoorde de voordeur opengaan, gevolgd door gepiep en een klap toen de aluminium hor dicht-sloeg. De stem van haar vader klonk geforceerd hartelijk en even later hoorde ze het stampen van laarzen op de mat, terwijl buurman Johnson zich nogmaals verontschuldigde voor de overlast.

Ze ontspande, haar greep op de quilt om haar schouders verslapte.

Vluchten was niet nodig. De buurman kwam alleen even bellen. En daarna zouden ze hun spelletje scrabble afmaken.

Geleund tegen de muur, met het lettertje in haar hand, hoorde ze de mannen praten over het noodweer. Hoelang moest ze nog in het hoekje bij het raam blijven staan? Haar blik werd opnieuw naar haar spiegeldbeeld getrokken, dat rusteloos schemerde in het bobbelige, oude glas. Haar donkere haar viel weg tegen de duisternis, waardoor alleen haar gezicht overbleef, een glinstering van ogen en tanden. Ze boog zich zo dicht naar het glas dat ze de koude lucht langs haar neus voelde strijken. Van zo dichtbij kon ze haar ogen tot in de kleinste details zien en zelfs elk afzonderlijk wimperhaartje onderscheiden. Maar ten slotte begonnen de weerkaatste beelden in elkaar over te lopen.

En toen zag ze het. Een lichtje. Ze zag een lichtje aan de overkant van het meer.

Verschrikt deinsde ze achteruit. Ze knipperde met haar ogen, maar toen ze opnieuw naar buiten tuurde, zag ze het weer. Wat ze zag, was niet de weerkaatsing van het vuur. Het licht

werd niet door de ruit weerspiegeld, het was ergens buiten. Een wazige, lichte vlek aan de voet van de heuvel. Haar hart begon onrustig te slaan terwijl ze probeerde te begrijpen wat dat betekende. Bij hen op het erf brandde ook licht. Haar vader had op de hoeken van de schuren verlichting aangebracht, voorzien van bewegingsmelders die soms ook op katten en wasberen reageerden. Vandaar dat hij de lamp bij haar raam had uitgeschakeld. Want doordat het licht 's nachts regelmatig aan- en uitging werd ze wakker.

Maar dit licht was veel verder weg, aan de overkant van het meer. Hun buurman had gelogen. Hij zat helemaal niet zonder stroom.

Ze moest het aan iemand vertellen. Maar haar vader had gezegd dat ze moest blijven waar ze was. Ze keek achterom, naar de keuken. Haar moeder was nergens te zien. Bij de voordeur klonken nog altijd de luide stemmen van de mannen. Ze hoorde haar vader lachen. Net iets te hard.

De wind rammelde aan de hordeur. Buurman Johnson had hem niet goed dichtgetrokken. De hor zou kunnen scheuren door de storm.

Ze had het gevoel alsof alle lucht uit haar longen werd geperst, alsof ze een knoop was die steeds strakker werd aangehouden.

De hordeur sloeg.

Het klonk als een klap met een vlakke hand. Er stroomde weer lucht in haar longen, en terwijl ze gretig inademde rechtte ze haar rug en ging ze op haar tenen staan. Het scrabble-lettertje viel op de grond.

Toen zette ze het op een rennen, dwars door de donkere woonkamer. De quilt wapperde als een cape achter haar aan. Bij de deur naar de hal gekomen rukte ze hem open.

Haar vader keerde zich verbaasd, met opgetrokken wenk-

brauwen naar haar toe. Hij was heel lang. Zo lang dat ze het plafond kon aanraken als hij haar optilde.

Mr. Johnson stond met zijn rug naar haar toe. Hij was normaal van postuur, niet zo lang als haar vader. Zijn natte laarzen stonden keurig bij de deur. Zijn druipende regenjas hing aan de kapstok. Hij stond op het kleed en droogde zich af met de handdoek die haar vader altijd paraat hield bij de deur.

‘Ik zag licht branden,’ zei ze ademloos.

Het gezicht van haar vader werd grauw.

De hordeur sloeg, de voordeur vloog open met een geluid als van een donderklap. Haar vader deinsde wankelend achteruit toen de mannen naar binnen stormden. Ze namen niet de moeite hun laarzen of hun donkere jacks uit te doen. Water spatte naar alle kanten, er vielen druppels op haar nachthemd. De mannen schreeuwden en riepen commando’s naar haar vader, die zich zo klein mogelijk maakte. Iemand probeerde haar achteruit te trekken, weg bij haar vader. Ze protesteerde luidkeels en zag dat haar vader naar zijn pistool reikte. Maar de mannen zagen het ook. ‘Hij is gewapend!’ Ze hadden hun wapen al getrokken. Overal waar ze keek, zag ze de loop van een pistool. De wapens waren op haar vader gericht, die ineengedoken bij de trap stond. Zijn hand met de Colt beefde, hij keek verwilderd om zich heen en er stonden tranen in zijn ogen. Ze had hem nog nooit zien huilen.

Zowel het lawaai als de stilte was oorverdovend. Niemand zei iets, overal klonk het gekraak en gepiep van walkietalkies. De mannen ademden zwaar, de regen roffelde, de deur sloeg.

Een van de mannen ging voor haar staan. Hij was de eerste die in beweging kwam, dus blijkbaar had hij de leiding. De mannen waren van de FBI, zag ze aan de witte letters op hun

jack. Federal Bureau of Investigation. Plaatselijke politie, regionale politie, DHS, DEA, Interpol, ATF... Haar vader had haar geleerd hoe ze hen kon herkennen en voor wie ze het bangst moest zijn. Voor de FBI. Die was het meest angstaanjagend van allemaal. Ze had zich de mannen voorgesteld met een kwaadaardig gezicht en geitenogen.

Maar zo zag deze FBI-agent er niet uit. Hij was jonger en kleiner dan haar vader, met een gezicht vol sproeten, een rosige baard en een wilde bos haar. Regendruppels glinsterden op de glazen van zijn metalen bril. Hij zag er niet gemeen uit, maar ook niet aardig. En hij praatte streng tegen haar vader, zoals ze nog nooit iemand tegen haar vader had horen praten. Wat hij zei, klonk kil en afgemeten. 'FBI.' 'Bevel tot huiszoeking.' 'Aanhouding.' 'Schending van je proeftijd.'

'Ik heb niks gedaan,' stamelde haar vader.

De agent met het rode haar liep langzaam naar hem toe, waardoor ze alleen nog een van haar vaders mocassins kon zien, en de letters op de rug van de agent. *FBI*.

'Rustig aan, Mel,' zei de agent. 'Je wilt niet dat de kleine meid iets overkomt.'

Haar tenen kromden zich, alsof ze houvast zocht op de hardhouten vloer.

'Handen omhoog,' zei de agent met het rode haar. Toen hij een stap opzij deed, kon ze zien dat haar vader zijn armen omhoogdeed en zijn vingers achter zijn hoofd in elkaar vlocht. Verrast beseftte ze dat het leek alsof hij het vaker had gedaan. De agent gaf de Colt van haar vader aan een van de andere mannen. Ze begreep het niet. Haar vader moest voor zichzelf opkomen, hij moest die mannen laten zien wie er de baas was.

De agent met het rode haar schraapte zijn keel. 'Ik heb een bevel tot huiszoeking.'

Haar vader reageerde niet. Er ging slechts een huivering door zijn ineengedoken gestalte.

‘Zijn er nog meer mensen in huis?’ vroeg de agent.

Ze wilde dat haar vader opkeek, dat hij haar een teken gaf wat ze moest doen, maar zijn blik schoot koortsachtig heen en weer zonder ergens op te blijven rusten.

Een van de andere agenten trok haar vader hardhandig overeind en boeide zijn handen op zijn rug. ‘Het wordt tijd dat je je mond opendoet, Mel,’ zei hij tegen haar vader. ‘Je weet wat ze in de gevangenis doen met mensen zoals jij.’ Hij grijnsde, alsof het iets was om naar uit te zien.

‘Niet waar het kind bij is,’ zei de agent met het rode haar.

Rode en zwarte stipjes dansten over de grond. De kralen van haar vaders mocassins. Haar huid tintelde, flakkerde, alsof ze aan en uit knipperde als een gloeilamp die op het punt stond ermee op te houden.

Een andere man nam haar vader mee naar de keuken. ‘Vooruit! We moeten praten. Ergens waar het rustig is.’ Hij gaf haar vader een duw.

Ze probeerde iets te zeggen, ze wilde haar vader roepen, maar het leek wel alsof ze niet meer kon praten, alsof ze was vergeten hoe dat moest. Haar vader schuifelde de hal uit. Zijn mocassins schuurden zacht over de vloer. De kraaltjes sleepten achter hem aan.

‘Ga eens kijken waar zijn vrouw is,’ zei iemand.

Moeder. Het woord bleef steken in haar keel. Ze kreeg het niet uit haar mond. In haar hoofd gilte ze het uit, maar er kwam geen geluid over haar lippen en ze stond als aan de grond genageld. Machteloos keek ze toe terwijl de drie andere mannen het commando opvolgden en met getrokken pistool verder het huis in liepen.

De agent met het rode haar bracht de walkietalkie naar

zijn mond. ‘We zijn binnen. Het ging erg vlot allemaal. We wachten op versterking.’ Hij veegde met een sproetige hand over zijn voorhoofd en wierp onopvallend een bezorgde blik op haar. ‘Er is hier ook een kind,’ voegde hij eraan toe.

Ze dwong zichzelf te slikken. Mr. Johnson stond met opgetrokken schouders bij de deur, nog steeds op zijn sokken. Hij nam haar wantrouwend op. Haar ouders zorgden er altijd voor dat de burens haar niet te zien kregen. Zodra een van hen aan de deur kwam, verstopte ze zich. Onbekenden werden niet binnengelaten. Ze drukte haar achterhoofd tegen de muur en luisterde of ze haar vader hoorde. Maar het razen van de storm en het geruis en gekraak van de walkietalkies overstemden alles. Hoe aandachtiger ze luisterde, hoe minder ze de geluiden uit elkaar kon houden. Zou haar moeder door de achterdeur hebben weten te ontkomen?

Het pistool van de agent met het rode haar zat in de holster onder zijn schouder. Hij liet zich door zijn knieën zakken zodat zijn ogen zich op dezelfde hoogte bevonden als de hare. ‘Ik ben van de politie,’ zei hij. ‘En ik heet Frank.’

Haar vader had gelijk, over grote mensen die heel vaak leugens vertelden.

‘U bent van de FBI,’ verbeterde ze hem.

Er kwam een verraste blik in zijn ogen. ‘O... dus je bent goed op de hoogte. Dat is mooi. Heel mooi. Want dan kun je me helpen.’ Hij keek haar recht aan. ‘Vertel me eerst maar eens hoe je heet.’

‘Ik had toch gezegd dat er een kind in huis was,’ zei Johnson.

Het kwam allemaal door haar. Mr. Johnson had haar gezien. De achterkant van haar hoofd deed pijn. Ze miste haar ouders. Ze wurmde haar hand onder de quilt vandaan en omklemde de poot van de kast die in de hal stond.

Het leek alsof de agent die Frank heette zijn hand op haar

schouder wilde leggen, maar in plaats daarvan ging hij met zijn vingers door zijn natte haar. ‘Zijn hier nog meer kinderen?’ vroeg hij.

Ze werd niet geacht op dat soort vragen antwoord te geven. Het waren strikvrAGEN, bedoeld om haar in moeilijkheden te brengen.

‘Er kan je niets meer gebeuren. Je bent veilig,’ zei Frank.

Ze tastte naar een van de ijzeren handvatten van de kast. Het handvat van de bovenste la links.

Toen liet ze de quilt los. De blik van Frank en van Mr. Johnson ging naar de lappendeken die op de grond viel. Tegen de tijd dat ze zich weer naar haar keerden, keken ze recht in de loop van een pistool.

‘Godallemachtig,’ hoorde ze Mr. Johnson zeggen.

Ze zette haar voeten iets verder uit elkaar, precies zoals ze dat van haar vader had geleerd, en richtte het pistool op Frank.

Hij verroerde zich niet, maar uit niets bleek dat hij bang was.

‘Er kan je niets meer gebeuren. Je bent veilig,’ herhaalde hij.

Haar ademhaling ging zwaar. Het viel niet mee het pistool op hem gericht te houden, maar ze ontleende wel moed aan het wapen. Met inspanning van al haar krachten slaagde ze erin iets te zeggen. ‘Ik wil naar mijn ouders.’

‘Daar gaan we voor zorgen. We brengen je naar ze toe,’ zei Frank.

Ze schudde haar hoofd. Hij begreep het niet. ‘Ik wil naar mijn vader en moeder.’

Het pistool van Frank zat nog in de holster. Hij gebaarde met zijn hoofd naar de buurman. ‘Mr. Johnson, gaat u als-tublieft naar buiten.’

De buurman bleef stokstijf staan. Ze was zich bewust van zijn angst en had het gevoel dat ze geen lucht kreeg. ‘Ga weg,’ zei ze. Hij had hier niets te zoeken. Mr. Johnson knikte, schoot zijn laarzen aan en liep de deur uit. Zijn regenjas hing nog op de kapstok.

Zelfs de .22 was groot voor haar kleine handen. Ze moest het pistool op een speciale manier vasthouden, met twee vingers om de trekker.

‘Vertel eens, hoe heet je?’ vroeg Frank.

‘Beth Riley.’ Boven haar hoofd klonken dreunende voetstappen, van de agenten die door de slaapkamer van haar ouders liepen.

‘Maar hoe heet je écht?’

Haar huid begon te prikken. ‘Beth Riley,’ antwoordde ze opnieuw.

Een hard geluid deed haar schrikken, een knal als van de hordeur die dicht sloeg, maar dan luider. Angst nam bezit van haar en maakte dat ze verstijfde. Dankzij de schietlessen van haar vader herkende ze die knal. Het was het geluid van een schot.

En zo te horen kwam het van de achterkant van het huis.
‘Moeder.’

Frank bracht de walkietalkie naar zijn mond. Ze maakte geen bezwaar, ze zei niet dat hij zich niet mocht bewegen.

‘Ik wil info over dat schot. Nu meteen,’ zei hij in de walkietalkie.

‘De moeder heeft een kogel door haar hersenpan gejaagd,’ klonk een stem, dwars door de statische ruis.

De storm deed de ramen rammelen in hun sponningen, er ging een huivering door het huis.

Ze voelde diep vanbinnen iets ontluiken, iets wat dreigde haar te overweldigen. Maar de gevoelens die bezit van haar

namen, waren verward, misplaatst. Ze probeerde ze weg te drukken, maar ze lieten zich niet verdringen en vochten zich naar de voorgrond. Frank keek haar aan. Ze wilde dat hij daarmee ophield. Ze dacht dat de ramen het zouden begeven. De wind raasde zo woest om het huis dat ze hem dwars door de muren heen kon horen huilen. Boven haar hoofd bulderde de donder. Maar het was geen gewone onweersbui. Het klonk anders. De donderslagen volgden een vast ritme, ze werden steeds luider en kwamen steeds dichterbij. De lamp in de hal schudde.

‘Dat zijn helikopters,’ zei Frank boven het lawaai uit. ‘Onze mannen van het hoofdkantoor willen graag binnenkomen. Mag ik het pistool nu?’

Ze voerde een innerlijke tweestrijd. Want ze wilde de man die Frank heette, het pistool maar al te graag geven. Ze wilde dat ze niet langer flink hoefde te zijn.

Toen ging de deur van de woonkamer open. Haar vader kwam de hal weer binnen en al haar verwarde, verwarrende emoties waren op slag verdwenen. Hij kwam haar redden. Wat zou hij trots op haar zijn dat ze had geweten waar het pistool was verstopt. Ze zou doen wat hij wilde en Frank voor hem neerschieten. Ze had altijd gedaan wat hij wilde. Hij hoefde maar te knikken, en ze zou de trekker overhalen. Dan was Frank dood en dan zou haar vader haar hier weghalen.

Frank hield zijn handen boven zijn hoofd.

Ze keek naar haar vader, wachtend op zijn teken. Maar hij hield zijn ogen neergeslagen. Toen zag ze de FBI-agent die achter hem stond. De agent bloosde van woede bij het zien van het pistool dat ze op zijn vriend gericht hield. Hij haalde uit met zijn elleboog en werkte haar vader met een harde stoot in de rug tegen de grond.

Doodsangst kronkelde als een slang in haar buik. ‘Papa?’ Maar ze kreeg geen antwoord.

De agent richtte de zwarte loop van zijn pistool op haar. Hij begon te schreeuwen en te roepen naar de anderen, naar de mannen die boven bezig waren.

Haar vader lag op de grond, met zijn wang tegen de vloer gedrukt en met zijn gezicht van haar afgekeerd.

‘Laat je wapen zakken, agent.’ Het commando kwam van de agent met het rode haar die zich als Frank had voorgesteld.

Haar blik ging naar haar vader, maar ze hield de .22 nog altijd gericht op de agent met het rode haar. Het geratel van de helikopters was zo oorverdovend dat ze nauwelijks meer kon denken. Het klonk alsof ze aan alle kanten rond het huis landden.

Ze hoorde de andere mannen de trap af komen en merkte dat ze hoe langer hoe meer werd ingesloten.

‘Het is nog maar een kind,’ zei Frank. ‘Ik heb het onder controle.’

Ze moest schieten. Ze moest ze allemaal doodschieten.

‘Papa?’ vroeg ze wanhopig.

Toen tilde haar vader eindelijk zijn hoofd op. Zijn gezicht was rood en bezweet, zijn handen waren geboeid op zijn rug. Maar de blik in zijn ogen was doordringend en dreigend. ‘Ze hebben je moeder vermoord, Beth!’ brulde hij boven het lawaai uit. ‘Autonuke! Nu!’

Het was alsof er een knop werd omgezet. Ook dat was iets wat ze talloze malen hadden geoefend, dus haar lichaam kwam als vanzelf in beweging. Ze rende de hal door, naar de achterkant van huis. Daar glipte ze de kast in onder de trap, ze kroop door het geheime paneel in de muur, trok het valtuig omhoog en klauterde de ladder af, nog altijd met het

pistool in haar hand geklemd. De vloer beefde onder de dreunende laarzen van de mannen die haar achtervolgden; het trilde door tot in haar buik terwijl ze afdaalde in de duisternis. Bij de vijfde sport sprong ze van de ladder. Ze kwam met haar blote voeten op het tapijt terecht en keerde zich naar het bureau. De screensaver van de computer – een aquarium met vissen – was de enige lichtbron in de ruimte. Met het pistool in haar schoot ging ze achter het bureau zitten, ze trok de la open en tastte naar de USB-stick. Op het scherm kwam een koraalduivel langszwemmen. Ze stak de stick in de computer, precies zoals haar vader het haar had voorgedaan. Toen drukte ze op de spatiebalk. De vissen verdwenen en er verscheen een blauw veld op het scherm. Hoewel ze het blauwe kader nog nooit had gezien, wist ze wat haar te doen stond. Onderaan knipperde een witte cursor. Ze begon te typen, één woord. Dat was alles: *‘auto-nuke’*.

Toen leunde ze naar achteren, ze trok haar knieën op naar haar borst en wachtte af.

Boven zich hoorde ze de stemmen van de FBI-agenten. Het zou niet lang duren of ze kwamen de ladder af en dan sloten ze haar op. Voorgoed. Maar dat kon haar niet schelen. Ze had gedaan wat haar vader had gezegd.

Toen het valluik eindelijk openging, keek ze in het gezicht van Frank. Ze legde haar hand op het pistool.

‘Mag ik beneden komen, Beth?’

Achter hem zag ze nog meer gezichten in de rechthoek van licht. Nieuwe gezichten. Van de mannen uit de helikopters.

‘Ik heb het pistool nog,’ riep ze.

‘Ik wil alleen maar met je praten.’ Frank keerde zich naar een van de nieuwe gezichten en zei iets. Toen zwaaide hij zijn benen over de rand en begon de ladder af te dalen.

Ze keerde zich naar het blauwe computerscherm. ‘Het is al gebeurd,’ zei ze. ‘Je kunt er niks meer aan doen.’

Frank sprong met een dreun op de grond. Ze hoopte dat hij geen modder aan zijn schoenen had. Haar moeder wilde niet dat het tapijt vies werd. Frank kwam naast haar staan, met zijn handen op zijn heupen, en keek naar het computerscherm. ‘*Autonuke voltooid*’ stond er. Ze zag de woorden weerspiegeld in zijn brillenglazen.

‘Heb je de bestanden gewist?’ vroeg Frank. Ze kon horen dat hij zijn best deed niet boos te klinken.

Ze maakte zich zo klein mogelijk. Het wit van haar nachthemd leek blauw in het licht van de computer, de giraffes waren verbleekt. Het nachthemd was haar al jaren te klein. Ze trok de zoom tot over haar knieën.

‘Heb je enig idee wat je zojuist hebt gedaan?’ mompelde Frank. Hij kwam zo abrupt in beweging dat ze een klap verwachtte, maar hij reikte naar de schakelaar van het licht.

Hun ondergrondse filmstudio werd zichtbaar. Er waren vier decors: de slaapkamer van een prinses, een klaslokaal, de spreekkamer van een dokter en een griezelige kerker. Bij elke verhuizing haalde Beths vader de decors zorgvuldig uit elkaar en nam ze mee. Ze mocht niet aan de camera’s komen en ze moest oppassen om niet te struikelen over de zwarte kabels die over de grond liepen.

Frank keerde zich langzaam van de decors weer naar haar. De mensen zouden anders naar haar kijken als ze het wisten. Grote mensen zouden er boos van worden, had haar vader altijd gezegd. Maar Frank keek niet boos. Eerder een beetje bang, alsof ze een bom was die zou kunnen exploderen als hij niet op tijd de juiste draad wist door te knippen.

‘Agent Moony?’ klonk een mannenstem van boven. ‘Alles goed daar?’

Frank antwoordde niet meteen. Waarschijnlijk had hij nog nooit filmdecors gezien.

‘Frank?’ klonk de stem weer.

‘We komen zo boven,’ riep Frank terug. Zijn blik gleed van de ene filmset naar de andere. ‘En dan kunnen jullie hier aan de slag. Godallemachtig!’ Hij proefde schimmel op zijn tong, net als in alle andere souterrains waar hij was geweest.

Wrijvend over zijn nek, maar zonder verder nog iets te zeggen bleef hij haar aankijken.

‘Leeft mijn moeder nog?’ vroeg ze.

Hij nam zijn bril af en veegde de glazen schoon met zijn overhemd. ‘Ik weet niet wie je moeder is,’ antwoordde hij geduldig.

‘Linda.’ Ze draaide de zoom van haar nachthemd om haar vingers. ‘Ze heeft op zichzelf geschoten.’ Ze wist alles van kogels en kalibers. Hoe sneller en zwaarder de kogel, hoe meer schade hij veroorzaakte. Sommige mensen overleefden een schot in het hoofd. ‘Ik zie het aan je gezicht als je liegt,’ zei ze.

Frank zette zijn bril weer op en keek haar opnieuw zwijgend aan. Hij had zijn ogen wijd opengesperd. Ze zag blonde accenten in zijn rossige wenkbrauwen en zijn rode baard, alsof hij in de zon had gezeten. Zelfs op zijn oren zaten sproeten. ‘Linda is dood, Beth.’

Ze trok aan de nachtjapon, waardoor de giraffes werden uitgerekt. ‘O.’ Warm snot vulde haar neus, haar ogen brandden, maar ze huilde niet. ‘Ze was aardig. En ze kon geen kinderen krijgen.’

‘Zeiden ze dat?’ vroeg Frank.

‘Ze waren lief voor me,’ antwoordde ze.

Frank liet zich naast haar op zijn hurken zakken zodat hij haar recht in de ogen kon kijken. ‘Ik moet je iets vragen, Beth.

En het is heel belangrijk. Ben jij de enige of waren er nog meer kinderen?’

Zijn brillenglazen waren niet ovaal, maar achthoekig. Zijn warrige bos krullen glinsterde van de regen; zijn baard stond alle kanten uit. Mannen hoorden zich elke dag te scheren. Dat was een teken van discipline. ‘Ik wil bij hem blijven,’ zei ze.

Frank schonk haar een gekwelde blik. ‘Ik weet zeker dat je familie al die tijd naar je is blijven zoeken.’

Zou het? Ze wist het niet.

Frank had zijn bril niet goed schoongemaakt. Er zaten vingerafdrukken op de glazen. Maar zijn ogen stonden vriendelijk.

Buiten blafte een hond. Het was niet hun hond. Zij hadden er geen. Ze mocht van haar ouders geen hond.

‘Hoe oud ben je, Beth?’ vroeg Frank.

‘Tien.’ Ze aarzelde. Haar borst deed pijn. Het was net alsof iemand er heel hard op drukte. ‘Maar...’

Hij trok zijn door de zon gebleekte wenkbrauwen op.

De hond blafte nog steeds. Of misschien was het de hordeur die sloeg. Haar huid gloeide.

Er kwam een herinnering bij haar op. ‘Vroeger had ik een hond.’

Frank zat roerloos op zijn hurken naast haar. ‘En hoe heette die?’

‘Monster.’ Hete tranen biggelden over haar wangen. Ze beefde. De herinneringen kwamen via haar keel omhoog. Ze had zo lang haar best gedaan om ze te verdringen. Het voelde als een opluchting. ‘Vroeger was ik in april jarig.’ Ze veegde haar neus af met de rug van haar hand. ‘Dat heeft Mel veranderd. Dus ik denk dat ik eigenlijk al elf ben.’

Frank hield zijn hoofd schuin en luisterde. Hij was vlakbij,

zonder dat hij te dichtbij kwam. ‘Hoelang heb je bij Mel gewoond?’

Ze dacht even na. ‘Monster liep steeds weg. Ik was in de voortuin, om hem te zoeken. En toen zei Mel dat hij me zou helpen. Hij zou met me de buurt rondrijden. Ik zat in de eerste klas.’

‘Hoe heet je?’ vroeg Frank. Ze hoorde de hapering in zijn stem.

Haar naam. Ze wist hem. Ze kon hem voelen, vlakbij, ergens onder haar sleutelbeen. Net als wanneer een woord op het puntje van je tong lag. Een woord waarvan je wist hoe het eruitzag, hoeveel letters het had, maar waar je toch niet op kon komen. Ze dacht ingespannen na. ‘Kick?’ gokte ze.

Hij hield zijn hoofd nog iets verder schuin en leunde een beetje naar voren. ‘Wat zei je?’

‘Kick?’ Ze probeerde het nog eens. Nee, dat was het niet. Maar wel bijna.

‘Kit?’ vroeg Frank. ‘Kit Lannigan?’

Het was alsof ze schrikdraad had aangeraakt; een gevoel van schrik dat tot in elke vezel van je lichaam doordrong. Ze schoot naar achteren op de stoel. ‘Die naam mogen we niet zeggen,’ fluisterde ze.

Frank nam haar aandachtig op. ‘Dus je bent het inderdaad.’

Ze zag gezichten, beelden, flitsen van kleur. Haar keel werd dichtgesnoerd. Het leek alsof alle stukjes van de puzzel op hun plaats vielen. ‘Ik deed het niet expres,’ zei ze gejaagd. De woorden tuimelden over haar lippen. ‘Ik deed de deur open om iets van de veranda te pakken en toen glipte Monster naar buiten. Hij was zo vlug. Ik kon hem niet meer tegenhouden.’ Ze hikte snikkend en sloeg een hand voor haar mond. ‘Het is mijn schuld,’ zei ze gesmoord.

‘Sst, stil maar.’ Frank leek zijn hand op de hare te willen leggen, maar hij deed het niet. ‘Stil maar. Het is voorbij. Het is allemaal voorbij. En niemand is boos. Echt niet. Je hoeft nergens bang voor te zijn.’ Hij viste iets uit zijn zak. ‘Alsjeblieft.’ Hij hield haar zijn geopende hand voor. ‘Volgens mij heb je dit laten vallen.’ Het was het scrabble-lettertje van haar vader. Kick reikte er aarzelend naar.

‘Toe maar,’ zei Frank. ‘Pak het maar.’

Ze deed het en omklemde de letter zo krampachtig dat het pijn deed.

Frank wiegde naar achteren op zijn hielen. ‘Kit Lannigan! Godallemachtig!’ Hij knipperde met zijn ogen, zijn mond viel open. ‘Je bent heel lang zoek geweest.’

Achter Frank zag ze de roze baldakijn van het prinsessenbed, versierd met ruches en strikjes en kantjes. Ze begon opnieuw onbeheerst te beven. ‘Is het voorbij?’

Frank knikte. ‘Het ergste is voorbij, kiddo.’ Hij schonk haar een glimlach.

Ze werd geacht die glimlach te beantwoorden, ze werd geacht blij te zijn, maar ze kon het gevoel dat daarbij hoorde nog niet vinden.

Het was net als doodgaan. ‘Kit is dood,’ had Mel gezegd. ‘Van nu af aan heet je Beth.’ Maar nu was Beth ook dood. En als Kit dood was, en Beth ook, dan was ze iemand anders, iemand die zelfs geen naam had.

‘En nu? Hoe gaat het nu verder?’ vroeg ze als verdoofd.

‘Nu breng ik je naar huis,’ antwoordde Frank.

Tien jaar later

Kick Lannigan keek over het vizier van haar Glock, richtte en haalde de trekker over. Er ging een huivering door het papieren doelwit. Terwijl ze de bevredigende geur van kruit en beton inademde, haalde ze de trekker opnieuw over. En nog eens. Ze schoot het hele magazijn leeg. Het pistool bevoog nauwelijks in haar greep. Ze had leren schieten met een .22, maar sinds haar veertiende, toen ze was gaan oefenen op de schietbaan, gebruikte ze een .45. Zelfs toen al, op haar veertiende, had ze geweten dat ze een wapen wilde waarmee ze een groter doelwit kon uitschakelen.

Ze legde het pistool neer, drukte op de knop om het doelwit naar zich toe te halen en keek hoe het enigszins schommelend in beweging kwam. Het meest verkochte doelwit – vijftig procent van alle aankopen – was de zombie; iedereen vond het heerlijk om op zombies te schieten, maar Kick gaf de voorkeur aan het ouderwetse zwart-witmodel van een man met een hoekige kaak en een zwarte wollen muts. Zodra het doelwit binnen handbereik was, inspecteerde ze de resultaten. Er zaten kogelgaten in het hart, in de lies en in het midden van het voorhoofd.

Haar wangen gloeiden van plezier.

De eerste zeven jaar had ze alleen met gehuurde wapens mogen schieten. Inmiddels had ze eindelijk haar eigen wapen. Er waren mensen die hun meerderjarigheid vierden door het

op een zuipen te zetten; Kick had zichzelf getrakteerd op een Glock met een capaciteit van tien schoten en op een vergunning voor het dragen van een verborgen wapen.

De Glock 37 was net zo krachtig als de .45 automatische Colt, maar had een kortere kolf. Het was een groot pistool, bedoeld voor kleine handen. Kick was in alle opzichten verrukt van het pistool; van de afgeronde slede en zwarte finish tot en met de vingergroeven en de duimsteun. Haar knokkels waren geschaafd, haar blauwe nagellak begon te bladderen, maar dat kon allemaal geen afbreuk doen aan de schoonheid van de Glock.

Ze keek op, plotseling alert.

Het was stiller dan het zou moeten zijn.

De huid op haar armen begon te prikken. Ze hield haar hoofd schuin en luisterde gespannen, ook al had ze geluidswerende oorkappen op.

Even eerder had aan alle kanten om haar heen het gedempte geluid van schoten geklonken. Er waren die ochtend maar drie andere schutters en Kick had nadrukkelijk nota van hen genomen. Een kwestie van zorgvuldigheid, zoals haar sensei in de oosterse vechtkunst het noemde. Kick noemde het waakzaamheid. Terwijl ze luisterde naar de schoten op de andere banen, probeerde ze te achterhalen in hoeverre de situatie was veranderd.

Toen wist ze het. De vrouw op de baan naast de hare was gestopt met vuren. Terwijl ze achter haar langs liep, had Kick het wapen gezien dat ze gebruikte: een fraaie vernikkelde zes-schots Beretta Stampede. De Stampede was een replica van de revolver die de cowboys in het Wilde Westen ooit hadden gedragen. Een zwaar wapen. Wanneer je een auto ermee beschoot, ging de kogel niet alleen dwars door de carrosserie, maar door het hele motorblok. De Stampede was te groot en

te zwaar voor de vrouw die hem gebruikte. Vandaar dat Kicks aandacht erdoor was getrokken.

De vrouw had alle zes patronen afgevuurd en de revolver opnieuw geladen, maar was vervolgens na drie schoten gestopt.

Kicks hartslag versnelde. Haar spieren spanden zich. Ze kreeg een rusteloos gevoel in haar kuit. Vechten of vluchten. Dat was de verklaring waar de psychologen mee kwamen. In de eerste jaren na haar terugkeer had de impuls soms plotseling bezit van haar genomen en had ze het simpelweg op een rennen gezet. Halsoverkop, van het ene op het andere moment. Haar moeder had haar een keer bijna acht kilometer van huis teruggevonden, op een parkeerterrein bij een supermarkt. Samen met haar zus had het haar moeder de grootste moeite gekost om haar – luid gillend – de auto in te krijgen.

Biofeedback. Meditatie. Gesprekstherapie. Een combinatie van therapie en medicijnen. Schreeuwtherapie. Floaten. Yoga. Tai chi. Chinese kruiden. Paardentherapie. Het had allemaal niets uitgehaald.

Kungfu was Franks idee geweest. De FBI had hem naar Portland overgeplaatst, zodat hij haar kon voorbereiden op haar rol als getuige tijdens de rechtszaak. Hij had tegen haar moeder gezegd dat het beoefenen van oosterse vechtsporten haar zelfvertrouwen zou vergroten en haar zou helpen zich staande te houden in de onvermijdelijke beproeving van de rechtszaak. Maar waarschijnlijk had hij simpelweg haar behoefte herkend om zich op een fysieke manier te kunnen afreageren. Vanaf dat moment had ze geweigerd zich nog langer in een zoutwatertank te laten opsluiten om gewichtloos te drijven. In plaats daarvan had ze zich uitgeleefd in oosterse vechtsporten, boksen, schieten – zowel met vuurwapens als met pijl en

boog – en zelfs messenwerpen. Haar ouders dachten dat ze het deed om zich veilig te voelen, en daar hadden ze tot op zekere hoogte gelijk in. Ze wilde zeker weten dat niemand – zelfs haar moeder niet – haar ooit nog in een auto zou kunnen sleuren. Nadat haar vader bij hen was weggegaan, breidde ze haar activiteiten uit met rotsklimmen en alpinisme. Bovendien nam ze vlieglessen. Ze moest bezig zijn. Alles was beter dan thuiszitten.

Ze liet haar blik over de grond gaan, op zoek naar patroonhulzen. Na al die jaren dacht ze niet meer aan vluchten wanneer ze dat rusteloze gevoel in haar kuiten kreeg. In plaats daarvan stelde ze zich voor dat ze haar rechterarm naar voren bracht en met het vlezig deel van haar hand, het deel tussen duim en wijsvinger, uithaalde naar de keel van haar tegenstander. Ze ontdekte een huls op het beton, schopte ertegen met de stalen neus van haar laars en keek toe terwijl het stuk koper ratelend uit haar schietstand rolde. Toen liep ze erachteraan. De vrouw op de baan naast de hare stond te whatsappen, met haar rug tegen de achterwand geleund. Kick had de capuchon van haar sweatshirt over haar hoofd getrokken, met daaroverheen haar oorkappen. In haar zwarte spijkerbroek en trui, en met haar zwarte laarzen en haar beschermende bril zou niemand haar herkennen. Dacht ze. Maar haar buurvrouw op de schietbaan zag meteen wie ze was. En deed geen enkele moeite dat te verbergen. Ze hield zo abrupt en verrast haar adem in dat ze bijna haar telefoon liet vallen. Kick wendde zich instinctief af, raapte de patroonhuls op en trok zich snel weer terug in haar eigen hokje.

Ze was geen goede getuige geweest in de rechtbank. De aanklager had haar in de drie maanden dat Mel terechtstond, vier keer opgeroepen. Ze wilden weten wat ze zich herinnerde over de mensen die bij Mel over de vloer kwamen, over andere

kinderen; ze vroegen wat ze had gezien, wat ze had gehoord, wat ze nog wist van de huizen en de plaatsen waar ze hadden gewoond. Maar het was allemaal zo vaag, ze kon zich er maar zo weinig van herinneren.

In de tien jaar sinds ze was bevrijd, had ze zichzelf erin getraind alles op te merken, met een scherp oog voor detail.

Haar vingers sloten zich om de nog warme huls, terwijl ze probeerde zich een beeld te vormen van de vrouw op de baan naast de hare. Ze schatte haar ergens in de vijftig. Duur gekleed. Om negen uur 's ochtends al volledig in de make-up, met perfect gekapt zwart haar onder haar felroze oorkappen. Alleen al voor dat laatste – perfect haar onder gehoorbeschermers – moest ze minstens een kwartier voor de spiegel hebben gestaan. Kick gooide de lege huls bij de andere in de plastic bak. Uit het feit dat haar buurvrouw op dinsdagochtend al om negen uur op de schietbaan stond, viel af te leiden dat ze geen baan met kantoortijden had. Verder droeg ze geen trouwring. Sommige mensen deden hun ringen af wanneer ze gingen schieten, maar Kick had zo'n vermoeden dat haar buurvrouw dat niet wist. Kick kon niet zien op wat voor doelwit ze schoot. Een vrouw van middelbare leeftijd begon doorgaans met schieten uit de behoefte zich te kunnen verdedigen, bijvoorbeeld na een geweldsincident of een verandering in haar omstandigheden, zoals een echtscheiding. Ze was niet naar Kick op zoek geweest, maar haar toevallig tegen het lijf gelopen. En nu stond ze te appen. Met wie? Het haar en de make-up konden duiden op een baan bij de televisie. Haar gezicht kwam Kick niet bekend voor, maar dat hoefde niets te zeggen. Kicks interesse voor het nieuws was erg selectief.

Ze haalde het lege magazijn uit haar Glock en herlaadde het pistool met negen .45 GAP-patronen.

Het tiende jubileum van haar bevrijding naderde. Op dat

soort dagen zochten de media haar altijd op. *Hoe ging het nu met haar? Hoe zag haar leven eruit?* Haar moeder hengelde waarschijnlijk alweer naar een optreden in *Good Morning America*. Het zoveelste.

Kick hing de rugzak over haar schouder, stopte haar Glock in de zak van haar sweatshirt en liep met gebogen hoofd haar schietstand uit. Zonder haast. Ze weigerde te vluchten.

Zelfs met haar hoofd gebogen zag ze dat haar buurvrouw er nog was. Sterker nog, ze versperde Kick de weg en zei iets. Kick tikte op haar oorkappen en wilde om haar heen lopen. Opnieuw ging de vrouw vóór haar staan, waarop Kick zich soepel langs haar heen werkte door de smalle ruimte tussen haar en de muur. Maar de vrouw gaf niet op. Kick voelde dat ze achter haar aan kwam. Toen ze de hal in liep en koers zette naar de verkoopvitrines met wapens, had haar buurvrouw de glazen deur nog net op tijd te pakken voordat hij kon dichtvallen.

Kick draaide zich om. ‘Wat wilt u van me?’ Ze kon haar een stoot op de kin verkopen, haar strottenhoofd verbrijzelen, haar de tanden uit de mond slaan en haar kaak breken.

De vrouw zei iets, met een stralende glimlach. Kick verstond het niet en deed haar oorkappen af. De vrouw deed hetzelfde.

Kick verstrakte haar greep om de Glock in haar zak.

‘Ik wilde alleen maar zeggen...’ De vrouw drukte haar lippen op elkaar, haar ogen vulden zich met tranen. ‘We waren allemaal zo dankbaar toen je was gevonden.’

Kick nam haar hand van het pistool.

De vrouw tastte nerveus naar de gouden hanger om haar hals met daarin vier edelstenen, ongetwijfeld de geboortestenen van haar kinderen. Ze was ongeveer net zo oud als haar moeder, schatte Kick. Dus waarschijnlijk had ze op het

moment van haar verdwijning kinderen gehad van ongeveer dezelfde leeftijd als zij. Ze was gewoon een moeder, geen verslaggever.

Tegen de muren in de hal stonden glazen vitrines met wapens. Daarboven hingen papieren doelwitten: Osama bin Laden, een vrouw met een baret en een AK-47, zombies, een man met een strakke zwarte muts en een zak geld.

‘Ik heb voor je gebeden,’ zei de vrouw.

Kick zag de ex-agent achter de toonbank opkijken van zijn *Guns & Ammo*. Even maar. Toen verdiepte hij zich weer in zijn tijdschrift.

Kick had van heel veel mensen gehoord dat ze voor haar hadden gebeden. Het leek alsof ze vonden dat ze daardoor recht hadden op waardering, op erkenning. Kick wist nooit zo goed hoe ze moest reageren. *Dan heeft God de eerste vijf jaar zeker niet naar je geluisterd.* ‘Dank u wel,’ mompelde ze.

De vrouw legde een hand op Kicks schouder.

Mensen wilden haar altijd aanraken. Vooral moeders. Kick kromp ineen.

‘Je bent niet zomaar, toevallig gered. Daar was een reden voor,’ zei de vrouw.

Kick kreunde inwendig. Ze kende de reden waarom ze was gered. Bij een onderzoek naar de handel in kinderporno op internet was de politie op Mels IP-adres gestuit. Volgens Frank was de hele operatie een aaneenschakeling geweest van interne misverstanden en van huiszoekingen die niets opleverden. Ze hadden niet eens geweten dat ze bij Mel in huis zat. Het was stom toeval geweest dat ze haar vonden.

‘Die klootzak is het doodschoppen niet waard,’ vervolgde de vrouw. ‘Wat er ook met hem gebeurt, hij verdient niet beter.’

‘Neem me niet kwalijk,’ zei Kick beleefd. ‘Ik moet naar de

winkel. Voor een taser.’ Ze deed een stap naar achteren om de hand van de vrouw af te schudden.

‘We dachten allemaal dat je dood was.’ De vrouw keek haar aan met een glazige blik vol ontzag, alsof het aangezicht van Jezus op haar geroosterde boterham was verschenen. Op de muur achter haar richtte de bankrover de loop van zijn geweer op haar rug. ‘Het is alsof je uit de dood bent opgestaan,’ zei de vrouw stralend. Ze wees omhoog, naar het verlaagde plafond boven de winkel. ‘God heeft hier een bedoeling mee.’

Tussen haar lippen was het roze puntje van haar tong te zien. Als Kick haar een kinstoot gaf, zou de vrouw het afbijten.

‘Heb vertrouwen in jezelf, Kit.’ De vrouw deed een stap in haar richting.

Kick kromp ineen bij het horen van haar oude naam. ‘Kick,’ zei ze nadrukkelijk.

De vrouw keek haar niet-begrijpend aan.

‘Ik heet geen Kit meer, maar Kick.’ Iets in haar verhardde. Na haar thuiskomst had ze niet meer aan haar oude naam kunnen wennen. Die voelde onoprecht, niet langer echt.

‘Ach, de tijd heelt alle wonden.’ De hand van de vrouw ging weer naar de hanger.

‘Uw wapen is te zwaar,’ zei Kick. ‘Het heeft een te harde terugslag. Daarom schiet u steeds mis. U kunt beter met een lichter kaliber beginnen. Een .22. En probeer op het hoofd te richten.’

De vrouw krabde vluchtig aan haar mondhoek. ‘Dank je wel.’

Even keken ze elkaar zwijgend aan. Voor het eerst sinds heel lang voelde Kick de drang om te vluchten. ‘Ik moet plussen.’ Ze gebaarde met haar hoofd in de richting van de wc’s.

De vrouw knikte.